

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Maria Wiatr (spr.)
Sędziowie:	SA Jacek Błaszczyk SA Krzysztof Eichstaedt
Protokolant:	st. sekr. sądowy Łukasz Szymczyk

przy udziale T. W., Prokuratora Prokuratury Okręgowej delegowanego do Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014 r.

sprawy

1. A. S.

oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 252 §1 kk i art. 189 §2 kk i art. 190 §1 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 280 §2 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 kk

2. A. P.

oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 282 kk i art. 288 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 282 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 252 §1 kk, art. 189 §2 kk, art. 190 §1 kk, art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 280 §2 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 263 §2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 282 kk i art. 279 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk

3. P. W.

oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 282 kk i art. 288 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk; art. 252 §1 kk, art. 189 §2 kk, art. 190 §1 kk, art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 288 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 280 §2 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 263 §2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk

4. M. M.

oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 252 §1 kk, art. 189 §2 kk, art. 190 §1 kk, art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk; art. 279 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 288 §1 kk w zw. z art. 65 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 280 §2 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk

5. A. W.

oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 280 §2 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk

6. T. M.

oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 280 §2 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk

7. S. K.

oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 280 §2 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 65 kk; art. 43 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 24 kwietnia 1997 r. (Dz. U. nr 75 poz. 468 z późn. zm.) w zw. z art. 65 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 4 czerwca 2013 r., sygn. akt IV K 79/11

1. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. M. w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej (punkt 15 h),

b) uchyla wyrok w punkcie 1 h i na podstawie art. 17 §1 pkt 6 kpk umarza postępowanie w tym zakresie, a kosztami sądowymi w tej części obciąża Skarb Państwa;

2. utrzymuje wyrok w mocy w pozostałych zaskarżonych częściach, uznając apelacje obrońców oskarżonych A. S., A. S., P. W., M. M., A. W. i S. K. za oczywiście bezzasadne;

3. zasądza od Skarbu Państwa tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym kwoty po 886,50 (osiemset osiemdziesiąt sześć 50/100) złotych na rzecz: adw. B. O. – Kancelaria Adwokacka w Ł. – obrońcy oskarżonego A. S.; adw. H. C. – Kancelaria Adwokacka w Ł. – obrońcy oskarżonego P. W.; P. B. (1) – Kancelaria Adwokacka w Ł. – obrońcy oskarżonego A. W.;

4. zwalnia wszystkich oskarżonych od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

Sygn. akt II AKa 18/14

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 31 lipca 2014 roku po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych A. S., A. P., P. W., M. M., A. W., T. M. i S. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 czerwca 2013r. w sprawie IV K 79/11 orzekł w następujący sposób:

1. zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. M. w ten sposób, że:

a) uchylił orzeczenie o karze łącznej (punkt 15 h),

b) uchylił wyrok w punkcie 1 h i na podstawie art. 17 §1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie w tym zakresie, a kosztami sądowymi w tej części obciążył Skarb Państwa;

5. utrzymał wyrok w mocy w pozostałych zaskarżonych częściach, uznając apelacje obrońców oskarżonych A. S., A. S., P. W., M. M., A. W. i S. K. za oczywiście bezzasadne.

Wnioski o sporządzenie uzasadnienia w/w wyroku złożyli obrońcy oskarżonych **M. M., A. S., S. K. i T. M.**, wobec czego uzasadnienie w niniejszej sprawie zostanie ograniczone i sporządzone jedynie w zakresie w/w oskarżonych.

A. P., M. M., T. M., S. K. i inni (wobec których wyrok sądu I instancji uprawomocnił się bądź nie składali wniosku o uzasadnienie wyroku II instancji) zostali oskarżeni o to, że:

I. w czasie od lipca 2002 r. do czerwca 2004 r. w Ł., T., B., K., Ł., S., S., Ł., D., L. i w innych miejscowościach na terenie Polski, a także poza jej granicami w Niemczech, w różnych okresach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu, a nadto z innymi ustalonymi odpowiadającymi w odrębnych postępowaniach osobami brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej o zbrojnym charakterze mającej na celu popełnianie przestępstw, a w szczególności rozbojów z użyciem broni palnej, wymuszeń rozbójniczych, kradzieży z włamaniem opisanych w art. 280 k.k., w art. 282 k.k., w art. 279 k.k., a także polegających na przewozie z Polski do Niemiec i wprowadzaniu do obrotu poprzez sprzedaż znacznych ilości środka odurzającego w postaci suszu konopi włóknistych (marihuany) i substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy i tabletek ekstazy opisanych w art. 42 ust. 2 i 43 ust 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy czym:

-.

- **M. D.** (wobec którego wyrok uprawomocnił się jeszcze na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego) działał w czasie od stycznia 2003 r. do 15 kwietnia 2004 r. a jego udział polegał na dokonywaniu rozbojów z użyciem broni palnej, wymuszeń rozbójniczych nielegalnym posiadaniu broni palnej,
- **A. S.** (nie złożono wniosku o uzasadnienie) działał w czasie od września 2003 r. do 15 kwietnia 2004 r. a jego udział polegał na dokonywaniu rozbojów z użyciem broni palnej, wymuszeń rozbójniczych,
- **A. P.** działał w czasie od stycznia 2003 r. do 8 marca 2004 r. a jego udział polegał na dokonywaniu rozbojów z użyciem broni palnej, wymuszeń rozbójniczych, kradzieży z włamaniem, nielegalnym posiadaniu broni palnej,
- **P. W.** (nie złożono wniosku o uzasadnienie) działał w czasie od lipca 2002 r. do 20 kwietnia 2004 r. a jego udział polegał na dokonywaniu rozbojów z użyciem broni palnej, wymuszeń rozbójniczych, kradzieży z włamaniem, nielegalnym posiadaniu broni palnej,
- **M. M.** działał w czasie od września 2003 r. do lutego 2004 r. a jego udział polegał na dokonywaniu rozbojów z użyciem broni palnej, wymuszeń rozbójniczych, kradzieży z włamaniem,
- **T. Z.** (wobec którego wyrok uprawomocnił się jeszcze na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego), **A. W.** (nie złożono wniosku o uzasadnienie), **T. M.**, **H. R.** (wobec którego wyrok uprawomocnił się jeszcze na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego), działali w lutym 2004 r. a ich udział polegał na dokonaniu rozbojów z użyciem broni palnej,
- **S. K.** działał w czasie od lutego 2004 r. do czerwca 2004 r. a jego udział polegał na dokonaniu rozboju z użyciem broni palnej oraz na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 2 k.k.;

a nadto **A. P.** został oskarżony o to, że:

III. w dniu 31 stycznia 2003 r. w T. działając wspólnie i w porozumieniu, a nadto z innymi prawomocnie skazanymi mężczyznami, przy czym **A. P.**, **P. W.** (nie złożono wniosku o uzasadnienie), **M. K.** w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I niniejszego aktu oskarżenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

gwałtownym zamachem na mienie E. K. i U. H. współwłaścicieli Zakładu Produkcyjno Usługowego (...) z siedzibą w T., w celu zmuszenia wymienionych do zaprzestania działalności gospodarczej, zniszczyli poprzez spalenie samochód marki V. (...) zarejestrowany za (...) stanowiący własność wymienionego Zakładu (...), czym spowodowali szkodę w kwocie co najmniej 5 000 złotych, przy czym za wykonanie tego przestępstwa przyjęli kwotę 600 złotych, przy czym G. W. zlecił dokonanie tego przestępstwa oraz zapłacił za jego wykonanie kwotę 600 złotych,

przy czym **A. P.** i **M. K.** przestępstwa tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności i w ciągu 5-ciu lat po odbyciu co najmniej 6-ciu miesięcy kary,

tj. **P. W.** o popełnienie przestępstwa z art. 282 k.k. i z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

a **A. P.** o popełnienie przestępstwa z art. 282 k.k. i z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

a nadto **A. P.** został oskarżony o to, że:

IV. w czasie po 24 marca 2003 r. do 31 marca 2003 r. w T. działając wspólnie i w porozumieniu, a nadto z innym ustalonym mężczyzną, przeciwko któremu prowadzone jest nadal postępowanie przygotowawcze o sygn. (...), w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I niniejszego aktu oskarżenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie w postaci samochodu marki B. zarejestrowanego za (...) wartości co najmniej 18.000 złotych doprowadzili **S. P.** (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.500 złotych w zamian za zwrot tego pojazdu, który uprzednio **M. K.** w dniu 24 marca 2003 r. skradł po pokonaniu zabezpieczeń fabrycznych, przy czym przestępstwa tego dopuścili się będąc uprzednio skazanymi za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności i w ciągu 5-ciu lat po odbyciu co najmniej 6-ciu miesięcy kary

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto **A. P.**, **M. M.** zostali oskarżeni o to, że:

V. w czasie od 11 do 12 września 2003 r. w K., S. i w innych miejscowościach w województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu, a nadto z innymi prawomocnie skazanymi mężczyznami, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I niniejszego aktu oskarżenia, pozbawili wolności **J. W.** i **P. W.** (3) w ten sposób, że poprzez zadawanie uderzeń w całe ciało, wepchnięcie do samochodu, założenie opaski na oczy doprowadzili wymienionych do stanu bezbronności, po czym wywieźli w teren leśny w okolicach Spały gdzie zadawali uderzenia rękoma, kopali obutymi nogami, uderzali metalową rurką w całe ciało, czym spowodowali u **J. W.** siniec okularowy powiek oka lewego oraz stłuczenie prawej ręki i prawego kolana to jest uszkodzenia ciała inne niż określone w art. 156 k.k. nienaruszające czynności narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni, natomiast **P. W.** (3) przetrzymywali jako zakładnika w celu zmuszenia **J. W.** do wydania samochodu marki B. stanowiącego własność **A. S.** w ten sposób, że przewieźli go ze wskazanego terenu leśnego do budynku agencji towarzyskiej w S., gdzie skrępowali ręce i nogi przewodem, przypalali ręce lokówką lub lutownicą, czym spowodowali u wymienionego sińce na twarzy, podbiegnięcie krwawe pod spojówką gałkową oka prawego oraz oparzenia palców obu rąk to jest uszkodzenia ciała inne niż określone w art. 156 k.k. nie naruszające czynności narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni. a nadto grozili wymienionym pozbawieniem życia przy użyciu broni palnej

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. i art. 189 § 2 k.k. i z art. 190 § 1 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

a nadto **A. P.**, **M. M.** zostali oskarżeni o to, że:

VI. w dniu 11 października 2003 r. działając wspólnie i w porozumieniu, a nadto z innymi prawomocnie skazanymi mężczyznami i z innym ustalonym mężczyzną przeciwko któremu prowadzone jest nadal postępowanie przygotowawcze o sygn. Ap II Ds 14/04, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I

niniejszego aktu oskarżenia, po uprzednim urwaniu klódek przy drzwiach wejściowych dostali się do pomieszczeń biurowych Gminnej Spółdzielni (...) w Ł. skąd skradli czajnik elektryczny, ogrzewacz gazowy, kalkulator, butlę gazową, papierosy a następnie po urwaniu klódek zabezpieczających przy drzwiach wejściowych dostali się do pomieszczenia magazynu wymienionej Spółdzielni, skąd skradli napoje alkoholowe w postaci wina i piwa to jest mienia o łącznej wartości, co najmniej 5 913, 23 złotych na szkodę wskazanej Gminnej Spółdzielni, przy czym A. P. przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6-ciu miesięcy kary

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.,

a A. P. o popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

a nadto **M. M.** został oskarżony o to, że:

VII. w dniu 28 grudnia 2003 r. w S. działając wspólnie i w porozumieniu, a nadto z innym ustalonym mężczyzną przeciwko któremu prowadzone jest nadal postępowanie przygotowawczego o sygn. (...), w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I niniejszego aktu oskarżenia, zniszczyli poprzez podpalenie samochód marki B. zarejestrowany za (...) stanowiący własność M. G., czym spowodowali szkodę w kwocie co najmniej 30.000 złotych, przy czym M. D. (wobec którego wyrok uprawomocnił się jeszcze na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego) przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności i w ciągu 5-ciu lat po odbyciu co najmniej 6-ciu miesięcy kary,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto **M. M.** został oskarżony o to, że:

VIII. w nocy z 28 na 29 stycznia 2004 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu, a nadto z innym prawomocnie skazanym mężczyzną, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I aktu oskarżenia, po uprzednim urwaniu klódky przy drzwiach dostali się do pomieszczenia garażu Ochotniczej Straży Pożarnej, następnie po wybiciu szyby do pomieszczenia drugiego garażu, a tam po wybiciu szyby do wnętrza samochodu marki F. (...) zarejestrowanego za (...), skąd skradli radiotelefon i zespolowe urządzenie alarmowe to jest mienie o łącznej wartości co najmniej 5 321,16 złotych na szkodę wskazanej OSP,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto **A. P., M. M., T. M., S. K.** zostali oskarżeni o to, że:

IX. w dniu 18 lutego 2004 r. w T. działając wspólnie i w porozumieniu, a nadto z innymi ustalonymi mężczyznami, przeciwko którym prowadzone jest nadal postępowanie przygotowawczego o sygn. Ap II Ds 1404, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I aktu oskarżenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i zmuszenia P. B. (2) do przekazania pieniędzy w kwocie 25.000 złotych, przemocą polegającą na złapaniu, wciągnięciu do samochodu, wykręceniu rąk, wywiezieniu do lasu, zadawaniu uderzeń kijem w głowę, kopaniu obutymi stopami i uderzaniu rękoma w głowę, zadaniu uderzenia nożem w udo, czym spowodowali u wymienionego ranę tłuczoną okolicy potylicznej i ranę kłutą uda prawego to jest obrażenia nienaruszające czynności narządów na czas powyżej siedmiu dni, doprowadzili P. B. (2) do stanu bezbronności, po czym zabrali złoty łańcuszek o wartości co najmniej 1.500 złotych na szkodę wymienionego, lecz zamierzonego celu w postaci wypłaty przez P. B. (2) wskazanej kwoty 25.000 złotych nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym M. D. (wobec którego wyrok uprawomocnił się jeszcze na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego) i A. P. przestępstwa tego dopuścili będąc uprzednio skazanymi za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności i w ciągu 5-ciu lat po odbyciu co najmniej pięciu miesięcy kary

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a **A. P.** o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto **A. P.** został oskarżony o to, że:

XXIII. w pierwszej połowie 2003 r. i w czasie od stycznia 2004 r. do marca 2004 r. w T. i w innych miejscowościach w województwie (...), wspólnie i w porozumieniu z P. W., M. D. i innymi ustalonymi odpowiadającymi w tym samym postępowaniu i dotychczas nieustalonymi osobami, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I niniejszego aktu oskarżenia, ze z góry powziętym zamiarem, bez wymaganego zezwolenia posiadał bronią palną w pistoletu wojskowego (...) kaliber 7.62 mm,

tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

a nadto **S. K.** został oskarżony o to, że:

XXVI. w dniu 22 czerwca 2004 r. w T. działając wspólnie i w porozumieniu z dotychczas nieustalonymi osobami, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I niniejszego aktu oskarżenia, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka psychotropowego w postaci co najmniej 4 584,65 gramów siarczanu amfetaminy w ten sposób, że substancję tę przechowywał,

tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 24. 04. 1997 r. (Dz. U. nr 75 poz. 468 z późn. zm.) w zw. z art. 65 k.k.

a nadto **A. P.** został oskarżony o to, że:

XXIX. w dniu 7 czerwca 1999 r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu oraz prawomocnie skazanym mężczyzną, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XXVIII niniejszego aktu oskarżenia, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń fabrycznych przy użyciu tzw. łamaka dostali się do wnętrza samochodu marki M. zarejestrowanego za (...), po czym pojazd ten wartości 20 000 złotych stanowiący własność M. Ł. i M. B. (1) zabrali w celu przywłaszczenia,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXX. w czasie od 6 lipca 1999 r. do 7 lipca 1999 r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu oraz prawomocnie skazanym mężczyzną, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XXVIII niniejszego aktu oskarżenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie w postaci samochodu marki A. zarejestrowanego za (...) wartości 18 000 złotych, doprowadzili B. i P. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6 000 złotych w zamian za zwrot tego pojazdu, który uprzednio po pokonaniu zabezpieczeń fabrycznych przy użyciu tzw. łamaka oraz zabezpieczenia w postaci odcięcia zapłonu, skradli,

tj. o przestępstwo z art. 282 k.k. i z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

XXXI. w dniu 23 sierpnia 1999 r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu oraz prawomocnie skazanym mężczyzną, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XXVIII niniejszego aktu oskarżenia, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń fabrycznych przy użyciu tzw. łamaka dostali się do wnętrza samochodu marki O. zarejestrowanego za (...), po czym pojazd ten wartości 15 400 złotych stanowiący własność L. G. zabrali w celu przywłaszczenia,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XXXII. w dniu 4 września 1999 r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu oraz prawomocnie skazanym mężczyzną, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XXVIII niniejszego aktu oskarżenia, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń fabrycznych przy użyciu tzw. łamaka, dostali się do wnętrza samochodu marki M. zarejestrowanego za (...) po czym pojazd ten o wartości 13 000 złotych stanowiący własność B. Ś., zabrali w celu przywłaszczenia

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 4 czerwca 2013 roku w sprawie IV K 79/11 orzekł:

1) oskarżonych **A. S., M. M., T. M., S. K.** i innych wobec których nie ma konieczności sporządzania uzasadnienia, w miejsce zarzucanego w punkcie I czynu, uznał:

c) A. S. w miejsce zarzucanego mu w punkcie I czynu, uznał za winnego tego, że: w okresie od stycznia 2003 r., do 8 marca 2004 r., w Ł., T., K., Ł., oraz innych miejscowościach na terenie Polski, a także poza jej granicami w Niemczech, działając wspólnie i w porozumieniu z M. D., A. S., P. W., M. M., T. Z. A. W., T. M., H. R. (1), S. K. oraz z innymi osobami, wobec których materiały wyłączono do odrębnych postępowań, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o zbrojnym charakterze mającej na celu popełnianie przestępstw z użyciem broni palnej oraz bez jej użycia, polegających między innymi na wymuszeniach rozbójniczych, uprowadzeniach, kradzieżach z włamaniem, obrotem wbrew przepisom ustawy substancjami odurzającymi i psychotropowymi, z tym, że T. M., H. R. i S. K. nie mieli świadomości jej zbrojnego charakteru, przy czym udział A. S. polegał na dokonywaniu: wymuszeń rozbójniczych, zniszczenia mienia, pozbawienia wolności, wzięciu zakładnika, pobicia, kradzieży z włamaniem, posiadaniu wbrew przepisom ustawy broni palnej, czym wyczerpał dyspozycję art. 4 § 1 kk w zw. z art. 258 § 2 kk w brzmieniu nadanym Dz.U.1999.83.931 i za to, na podstawie art. 258 § 2 kk w brzmieniu nadanym Dz.U.1999.83.931 w zw. z art. 60 § 3, 4, 6 pkt 3 kk, w brzmieniu nadanym Dz.U.1999.83.931, wymierzył mu grzywnę w wysokości 20 stawek dziennych po 50 złotych;

e) M. M. w miejsce zarzucanego mu w punkcie I czynu, uznał za winnego tego, że: w okresie od września 2003 r., do 19 lutego 2004 w Ł., T., K., Ł., oraz innych miejscowościach na terenie Polski, a także poza jej granicami w Niemczech, działając wspólnie i w porozumieniu z M. D., A. P., P. W., A. S., T. Z. A. W., T. M., H. R. (1), S. K. oraz z innymi osobami, wobec których materiały wyłączono do odrębnych postępowań brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o zbrojnym charakterze mającej na celu popełnianie przestępstw z użyciem broni palnej oraz bez jej użycia, polegających między innymi na wymuszeniach rozbójniczych, uprowadzeniach, kradzieżach z włamaniem, obrotem wbrew przepisom ustawy substancjami odurzającymi i psychotropowymi, z tym, że T. M., H. R. i S. K. nie mieli świadomości jej zbrojnego charakteru, przy czym udział M. M. polegał na dokonywaniu: zniszczenia mienia, pozbawienia wolności, wzięciu zakładnika, pobicia, kradzieży z włamaniem, czym wyczerpał dyspozycję art. 4 § 1 kk w zw. z art. 258 § 2 kk w brzmieniu nadanym Dz.U.1999.83.931 i za to, na podstawie art. 258 § 2 kk w brzmieniu nadanym Dz.U.1999.83.931, wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności;

h) T. M. w miejsce zarzucanego mu w punkcie I czynu, uznał za winnego tego, że: w lutym 2004 r., w T. oraz S. i innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z M. D., A. P., P. W., M. M., A. S., T. Z., A. W., H. R. (1), S. K. oraz z innymi osobami, wobec których materiały wyłączono do odrębnych postępowań brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających między innymi na wymuszeniach rozbójniczych, uprowadzeniach, kradzieżach z włamaniem, obrotem wbrew przepisom ustawy substancjami odurzającymi i psychotropowymi, przy czym udział T. M. polegał na dokonaniu pozbawienia wolności i pobiciu innej osoby, czym wyczerpał dyspozycję art. 4 § 1 kk w zw. z art. 258 § 1 kk w brzmieniu nadanym Dz.U.1999.83.931 i za to, na podstawie art. 258 § 1 kk w brzmieniu nadanym Dz.U.1999.83.931, wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

j) S. K., w miejsce zarzucanego mu w punkcie I czynu, uznał za winnego tego, że: w okresie od lutego 2004 r., do czerwca 2004 r., w T., Ł., S. oraz innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z M. D., A. P.,

P. W., M. M., A. S., T. Z., A. W., T. M., H. R. (1) oraz z innymi osobami, wobec których materiały wyłączono do odrębnych postępowań, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających między innymi na wymuszeniach rozbójniczych, uprowadzeniach, kradzieżach z włamaniem, obrotem wbrew przepisom ustawy substancjami odurzającymi i psychotropowymi, przy czym udział S. K. polegał na dokonaniu pozbawienia wolności i pobicia innej osoby, czym wyczerpał dyspozycje art. 258 § 1 kk i za to, na podstawie art. 258 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2) oskarżonych **A. S.** i P. W. (nie złożono wniosku o sporządzenie uzasadnienia) uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie III, z tym, że działali w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt 1, wspólnie i w porozumieniu ze sobą, a nadto z prawomocnie skazanymi: M. B. (2), M. K., G. F. i G. W., a A. P. czynu powyższego dopuścił się, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, czym P. W. wyczerpał znamiona art. 282 kk, 288 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk w zw z art. 65 § 1 kk; A. P. zaś znamiona art. 282 kk, 288 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk w zw z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 282 kk w zw z art. 11 § 3 kk w zw z art. 60 § 3, 4 i 6 pkt 3 kk i 33 § 2 kk wymierzył im kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości po 20 stawek dziennych po 50 złotych;

3) oskarżonych M. D. (wobec którego wyrok uprawomocnił się jeszcze na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego) i **A. S.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego w punkcie IV, z tym, że działali w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 1, wspólnie i w porozumieniu ze sobą, a nadto prawomocnie skazanym M. K., a czynu powyższego dopuścili się, będąc uprzednio skazanymi za umyślne przestępstwa podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, czym wyczerpali znamiona art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 282 kk w zw z art. 60 § 3, 4, 6 pkt 3 kk i 33 § 2 kk wymierzył im kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości po 40 stawek dziennych po 50 złotych;

4) oskarżonych A. S. (nie złożono wniosku o sporządzenie uzasadnienia), **A. S.**, P. W. (nie złożono wniosku o sporządzenie uzasadnienia) i **M. M.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie V z tym, że działali w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 1, wspólnie i w porozumieniu ze sobą, a nadto prawomocnie skazanymi: M. B. (2), S. P. (2), Ł. P., D. S. (1), A. B., B. L. (1), R. G. i J. R., a nadto eliminuje z jego opisu, iż zachowaniem swym spowodowali obrażenia ciała w postaci sińca okularowego powiek oka lewego, stłuczenie prawej reki i prawego kolana to jest uszkodzenia ciała inne niż określone w art. 156 kk, przyjmując, iż wyczerpali znamiona art. 4 § 1 kk w zw z art. 252 § 1 kk w brzmieniu ustalonym DZ. U. 1997.88.553, art. 189 § 2 kk w brzmieniu ustalonym DZ. U. 1997.88.553 oraz art. 190 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 252 § 1 kk w brzmieniu ustalonym DZ. U. 1997.88.553 w zw. z art. 11 § 3 kk, 60 § 3, 4, 6 pkt 2 kk w brzmieniu ustalonym DZ. U. 1997.88.553 wymierzył: A. S., **A. P.**, P. W. kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności; **M. M.**, na podstawie art. 252 § 1 kk w brzmieniu ustalonym DZ. U. 1997.88.553 w zw z art. 11 § 3 kk i 65 § 1 kk karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5) oskarżonych **A. S.**, P. W. (nie złożono wniosku o sporządzenie uzasadnienia) i **M. M.** uznał za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w punkcie VI z tym, że działali w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 1, wspólnie i w porozumieniu ze sobą, a nadto z prawomocnie skazanymi M. B. (2) i Ł. K., a A. P. czynu powyższego dopuścił się, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, czym wyczerpali znamiona art. 279 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk, a A. P. nadto w zw z art. 64 § 1 kk i za to, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw z art. 60 § 3,4 i 6 pkt 3 kk i 33 § 2 kk wymierza: A. P. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 20 stawek dziennych po 50 złotych; P. W. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 15 stawek dziennych po 50 złotych; na podstawie art. 279 § 1 kk i 33 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył M. M. karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 20 stawek dziennych po 50 złotych;

6) oskarżonych M. D. (wyrok uprawomocnił się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym), P. W. (nie złożono wniosku o uzasadnienie) i **M. M.**, uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie VII, z tym, że działali w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 1, a M. D. czynu powyższego dopuścił się, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy

pozbawienia wolności czym wyczerpali znamiona art. 288 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk, a M. D. nadto art. 64 § 1 kk i za to, na podstawie art. 288 § 1 kk w zw z art. 60 § 3,4,6 pkt 4 kk wymierzył M. D. i P. W. kary grzywny w wysokości po 20 stawek dziennych po 50 złotych, M. M., na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

7) oskarżonych P. W. (nie złożono wniosku o uzasadnienie) i **M. M.** uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII, z tym, że działali w zorganizowanej grupie przestępczej opisanego w punkcie 1, a nadto wspólnie i w porozumieniu z prawomocnie skazanym Ł. K., czym wyczerpali znamiona art. 279 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw z art. 60 § 3, 4, 6 pkt 3 kk wymierzył P. W. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości po 10 stawek dziennych po 50 złotych, M. M., na podstawie art. 279 § 1 kk w zw z art. 33 § 2 kk, 65 § 1 kk karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 20 stawek dziennych po 50 złotych;

8) w miejsce czynu zarzuconego oskarżonym M. D. (wobec którego wyrok uprawomocnił się jeszcze na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego), A. S. (nie złożono wniosku o uzasadnienie), **A. P.**, P. W. (nie złożono wniosku o uzasadnienie), **M. M.**, T. Z. (wobec którego wyrok uprawomocnił się jeszcze na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego), A. W. (nie złożono wniosku o uzasadnienie), **T. M.**, H. R. (1) (wobec którego wyrok uprawomocnił się jeszcze na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego) i **S. K.** w punkcie IX, uznał:

a) M. D., A. S., A. S., P. W., A. W. za winnych tego, że w dniu 18 lutego 2004r., w T. i okolicach, działając wspólnie i w porozumieniu, a w zakresie pozbawienia wolności i pobicia wspólnie i w porozumieniu z M. M., T. M., H. R. (1), S. K. i T. Z. oraz innymi osobami wobec których materiały wyłączone do odrębnych postępowań, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanego w punkcie 1, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim użyciu przemocy wobec P. B. (2), pozbawili go wolności, wywieźli do lasu, gdzie dokonali jego pobicia, w którym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk, kopiąc go i uderzając po całym ciele, w zamiarze doprowadzenia go do rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 25000 zł., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym M. D. i A. P. czynu dopuścili się będąc uprzednio skazani za umyślne przestępstwa podobne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności czym wyczerpali znamiona art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk, art. 189 § 1 kk, 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i 65 § 1 kk, a wobec M. D. i A. S. także w zw. z art. 64 § 1 kk, za co, na podstawie art. 282 kk w zw z art. 11 § 3 kk w zw z art. 60 § 3,4 i 6 pkt 3 kk i 33 § 2 kk wymierzył M. D., A. S., A. P., P. W. kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości po 50 stawek dziennych po 50 złotych; na podstawie art. 282 § 1 kk w zw z art. 11 § 3 kk i 65 § 1 kk A. W. karę roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności;

b) oskarżonych M. M., T. M., H. R. (1), S. K. i T. Z. za winnych tego, że w dniu 18 lutego 2004 r., w T. i okolicach, działając wspólnie i w porozumieniu oraz w zakresie pozbawienia wolności i pobicia wspólnie i w porozumieniu z M. D., A. S., A. P., P. W., A. W. oraz innymi osobami wobec których materiały wyłączone do odrębnych postępowań, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanego w punkcie 1, po uprzednim użyciu przemocy wobec P. B. (2), pozbawili go wolności, wywieźli do lasu, gdzie dokonali jego pobicia, w którym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk, kopiąc go i uderzając po całym ciele, czym wyczerpali znamiona art. 189 § 1 kk, 158 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i 65 § 1 kk, za co, na podstawie art. art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i 65 § 1 kk wymierzył im kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności;

10) oskarżonego **A. S.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXIII, z tym, że wyeliminował z jego opisu działanie ze z góry powziętym zamiarem i przyjął, że działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanego w punkcie 1, czym wyczerpał znamiona art. 263 § 2 kk w zw z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 263 § 2 kk w zw z art. 60 § 3,4 i 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 50 złotych;

11) oskarżonego **S. K.** uznał za winnego czynu zarzuconego mu w punkcie XXVI, z tym, że: wyeliminował z jego opisu, iż działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanego w punkcie I, a nadto przyjął, iż jedna z osób, z którą działał jest ustalona, czym wyczerpał znamiona art. 4 § 1 kk w zw z art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r, w brzmieniu ustalonym Dz. U 179 poz. 1485 z 2005 r., i za to na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., w brzmieniu ustalonym Dz. U 179 poz. 1485 z 2005 r., wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych po 50 złotych;

13) oskarżonych M. D. (wyrok uprawomocnił się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym) i **A. S.**, uznał za winnych popełnienia czynów opisanych w punktach XXIX, XXXI i XXXII z tym, że wyeliminował z ich opisu, iż działali w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XXVIII, uznając, iż stanowią one ciąg przestępstw, a oskarżeni działali: wspólnie i w porozumieniu ze sobą, a nadto z prawomocnie skazanym P. O., w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, a każdym z nich wyczerpali znamiona art. 279 § 1 kk i za to, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw z art. 91 § 1 kk, 60§ 3,4 i 6 pkt 3 kk i 33 § 2 kk wymierzył im kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości po 50 stawek po 50 złotych;

14) oskarżonych M. D. (wyrok uprawomocnił się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym) i **A. S.**, uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie XXX, z tym, że wyeliminował z ich opisu, iż działali w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XXVIII, uznając, iż działali oni: wspólnie i w porozumieniu ze sobą, a nadto z prawomocnie skazanym P. O., czym wyczerpali znamiona art. 282 kk i art. 279 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i za to, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw z art. 11 § 3 kk, 60 § 3,4 i 6 pkt 3 kk i 33 § 2 kk wymierzył im kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości po 50 stawek po 50 złotych;

15) na podstawie art. 85, 86 § 1 i 2 kk:

c) połączył kary grzywny i pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **A. P.** w punktach: 1c, 2, 3, 4, 5, 8a, 10, 13, 14 i wymierzył mu karę łączną: roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych po 50 złotych grzywny;

e) połączył kary grzywny i pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **M. M.** w punktach: 1e, 4, 5, 6, 7, 8b i wymierzył mu karę łączną: 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych po 50 złotych grzywny;

h) połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **T. M.** w punktach : 1h, 8b i wymierzył mu karę łączną: roku pozbawienia wolności;

j) połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **S. K.** w punktach : 1j, 8b, 11 i wymierzył mu karę łączną: 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońcy oskarżonych: A. S., A. S., P. W., M. M., A. W., T. M. i S. K..

Wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku, jak już wcześniej wspomniano, złożyli obrońcy oskarżonych A. S., M. M., T. M. i S. K..

W związku z powyższym Sąd Apelacyjny ograniczy niniejsze wywody do omówienia apelacji złożonych przez obrońców w/w oskarżonych.

Obrońca oskarżonego A. S. zaskarżyła powyższy wyrok w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary, to jest w zakresie punktu 1c, 2, 3, 4, 5, 8a, 10, 13 i 14 wyroku oraz orzeczenia o karze łącznej z punktu 15c na korzyść oskarżonego i zarzuciła:

rażącą niewspółmierność wymierzonej kary - w tym rażącą niewspółmierność orzeczonych w punktach 1c, 2, 3, 4, 5, 8a, 10, 13 i 14 kar jednostkowych jak i w konsekwencji wymierzonej kary łącznej, polegającą na wymierzeniu A. P. kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu i nieadekwatnym w stosunku do celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, będącą także skutkiem nienależytego rozważenia przez Sąd Okręgowy wszystkich okoliczności łagodzących dotyczących przypisanego czynu i osoby jego sprawcy, to jest w szczególności:

- stopnia w jakim oskarżony A. P. przyczynił się do wyjaśnienia wszelkich okoliczności zdarzeń objętych postępowaniem, młodego wieku oskarżonego,
- pozytywnej opinii środowiskowej jaką cieszy się w chwili obecnej oskarżony,
- faktu, iż w sposób definitywny zerwał on wszelkie kontakty z środowiskiem w jakim tempore criminis się znajdował, a który to kontakt był wyłączną przyczyną konfliktu oskarżonego z prawem,
- ustabilizowanego trybu życia, która to okoliczność zaistniała już po popełnieniu czynu przypisanego,
- faktu, iż oskarżony całkowicie zmienił swój styl życia, ustabilizował swoją sytuację rodzinną, jest całkowicie innym człowiekiem aniżeli tempore criminis,
- faktu iż od popełnienia zarzucanych czynów minął okres prawie 10 lat, w trakcie których zmieniło się nie tylko życie oskarżonego, ale w szczególności w trakcie których zdecydowanie zmalała potrzeba represji karnej wobec oskarżonego - choćby z uwagi na fakt, iż zerwał on wszelkie kontakty z środowiskiem które implikowało jego konflikt z prawem,
- faktu, iż sposób życia po popełnieniu przypisanego oskarżonemu czynu - w szczególności przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy, złożenie szerokich wyjaśnień, a także sposób postępowania w trakcie trwającego wiele lat jednoznacznie świadczą o dokonanej ekspiacji,

a które to okoliczności wskazują, iż postawa oskarżonego po dokonaniu zarzucanego mu czynu uzasadnia tezę o istnieniu względem niego pozytywnej prognozy kryminologicznej, w świetle której wymierzona kara nosi znamiona rażąco niewspółmiernie surowej, w szczególności także wskutek niezastosowania względem A. P. dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wydatne złagodzenie kar jednostkowych oraz kary łącznej i wymierzenie oskarżonemu kary w wymiarze adekwatnym do warunków i okoliczności przestępstwa oraz zachowania po popełnieniu przypisanego czynu i zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Obrońca oskarżonego M. M. zaskarżył wyrok w całości – „co do winy” i zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

-.

- art.5 § 2 k.p.k., art.7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., a także art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. - poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że M. M. brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, w sytuacji, gdy ilość wątpliwości dotyczących „zbrojności” grupy pozostawała w opozycji do w/w wniosku;
- art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k - poprzez dowolne przyjęcie, że czyny opisane w pkt VI i VIII aktu oskarżenia [pkt 5 i 7 rozstrzygnięcia] zostały popełnione przez M. M. w warunkach działania w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w pkt 1 aktu oskarżenia [pkt 1e rozstrzygnięcia], w sytuacji gdy prawidłowa analiza okoliczności popełnienia w/w przestępstw nie pozwalała na przyjęcie w/w wniosku, przy jednoczesnym braku prawidłowego uzasadnienia przyjętych przez Sąd ustaleń w w/w zakresie;
- art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 585 pkt 1, 2 i 4 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. - poprzez zaniechanie podjęcia działań nakierowanych na ustalenie miejsca pobytu pokrzywdzonego P. B. (2) i w konsekwencji braku ustalenia możliwości jego bezpośredniego przesłuchania - w sytuacji czytelnej sygnalizacji dowodowej w w/w zakresie;

- art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. - poprzez zdeprecjonowanie części zebranego w sprawie materiału dowodowego, a mianowicie zeznań B. C. [k. 10.072-10.073] oraz ekspertyzy z zakresu kryminalistycznych badań identyfikacyjnych rękopisów [k. 11546-11.552] mających istotne znaczenie dla oceny stanowiska procesowego wyrażonego przez P. B. (2) w treści pisma zawartego na karcie 9.956, które to z kolei stanowisko wskazywało na możliwość zastosowania wobec M. M. nadzwyczajnego złagodzenia kary w odniesieniu do przestępstwa opisanego w pkt 8 b rozstrzygnięcia;
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - poprzez przyjęcie, że w zakresie czynu opisanego w pkt V aktu oskarżenia [pkt 4 rozstrzygnięcia] M. M. obejmował swoim zamiarem stosowanie na terenie leśnym w okolicach Spały przemocy wobec J. i P. W. (3) polegającej na zadawaniu uderzeń rękoma, kopaniu obutymi nogami, uderzeniu metalową rurką po całym ciele - w sytuacji braku dowodów potwierdzających w/w zamiar po stronie M. M.;
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - poprzez przyjęcie, że poza pozbawieniem wolności P. M. M. obejmował swoim zamiarem jego pobicie, w sytuacji, gdy zarówno z ustaleń Sądu, jak i z materiału dowodowego wniosek taki nie wynika.

Z ostrożności procesowej obrońca zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary poprzez uchybienie obowiązкови uzasadnienia wyroku zgodnie z treścią art. 424 § 2 k.p.k. - poprzez pominięcie części okoliczności łagodzących wymiar kary, a także poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pobawienia wolności w wymiarze przekraczającym stopień jego winy;

Z uwagi na powyższe obrońca wniósł o:

a) o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi;
ewentualnie

b) z uwagi na zarzut o charakterze alternatywnym o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

-.

- uchylenie rozstrzygnięcia w zakresie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego M. M.;

a) zmianę wyroku w zakresie czynu opisanego w pkt 1e rozstrzygnięcia poprzez zakwalifikowanie w/w przestępstwa, co do osoby M. M. z art. 258 § 1 k.k.,

b) zmianę wyroku w zakresie czynu opisanego w pkt 4 rozstrzygnięcia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu udziału M. M. w stosowaniu na terenie leśnym w okolicach Spały przemocy wobec J. i P. W. (3) polegającej na zadawaniu uderzeń rękoma, kopaniu obutymi nogami, uderzeniu metalową rurką po całym ciele - z uwzględnieniem zmiany, o której mowa w pkt a,

c) zmianę wyroku w zakresie czynu opisanego w pkt 5 rozstrzygnięcia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu, iż w/w przestępstwo zostało popełnione w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej,

d) zmianę wyroku w zakresie czynu opisanego w pkt 7 rozstrzygnięcia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu, iż w/w przestępstwo zostało popełnione w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej,

e) zmianę wyroku w zakresie czynu opisanego w pkt 8b rozstrzygnięcia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zamiaru pobicia P. B. (2) poprzez kopanie go i uderzenie po całym ciele i narażenie go na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. - z uwzględnieniem zmiany o której mowa w pkt a,

-.

- zmianę wyroku poprzez złagodzenie kar orzeczonych za czyny opisane w pkt 1, 4, 5, 7 oraz 8b i orzeczenie kary łącznej w oparciu o zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy jednoczesnym rozważeniu możliwości zawieszania orzeczonej kary pozbawienia wolności, przy czym w zakresie czynu opisanego w pkt 8b - ze względu na stanowisko procesowe pokrzywdzonego - zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Pierwsza z obrońców oskarżonego T. M. – adw. B. O. – zaskarżyła wyrok w zakresie punktu 1h oraz 8b, a w konsekwencji także w zakresie punktu 15h wyroku w całości na korzyść oskarżonego i zarzuciła:

I. w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie 1h wyroku obrazę przepisów postępowania, mającą zasadniczy wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, to jest art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i będącym skutkiem, powyższego błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w tej mierze - poprzez dowolne - bo nie poparte jakimkolwiek dowodem ujawnionym w toku postępowania - przyjęcie, że oskarżony T. M. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w sytuacji braku jakichkolwiek dowodów na okoliczność udziału T. M. w takiej strukturze,

II. w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie 8b wyroku obrazę przepisów postępowania, mającą zasadniczy wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, to jest:

-.

- art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., poprzez dowolne - bo nie poparte jakimkolwiek dowodem ujawnionym w toku postępowania - przyjęcie, że oskarżony T. M. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał pobicia P. B. (2) - w sytuacji gdy z dowodów ujawnionych w toku postępowania - na których Sąd Okręgowy opiera ustalenia faktyczne w tym przedmiocie wynika, że oskarżony przebywał jedynie wraz z innymi oskarżonymi na miejscu zdarzenia (nie wykonując żadnej czynności sprawczej czynu przypisanego) - co przy braku ustaleń Sądu w przedmiocie treści porozumienia między oskarżonymi i zakresu takiego porozumienia, braku ustaleń w zakresie wiedzy i świadomości oskarżonego M. co do celu jego bytności na miejscu zdarzenia pozbawia czyn przypisany podstaw faktycznych,
- art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. przez nierozważenie i nieodniesienie się w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku - na jakich okolicznościach Sąd Okręgowy opiera uznanie, że T. M. miał świadomość tego w jakim celu został przez innych oskarżonych wezwany na miejsce zdarzenia i wiedział oraz miał świadomość przestępczego celu działania innych sprawców i na ten cel się godził, w sytuacji gdy żaden dowód ujawniony w toku postępowania nie wskazuje na zakres wiedzy oskarżonego, (a fakt ten nie wynika z treści wyjaśnień innych oskarżonych),

czego skutkiem był błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a mający zasadniczy wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony jest współsprawcą czynów popełnionych wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami (przy jednoczesnym braku ustaleń w zakresie jego roli w przypisanym mu czynie zabronionym, a także w zakresie stanu świadomości tego oskarżonego) - w sytuacji gdy teza taka nie znajduje swego potwierdzenia w przeprowadzonych dowodach, a oparta jest wyłącznie o niczym nie poparte przypuszczenie, iż obecność na miejscu zdarzenia (de facto zaś poza nim) oznacza wiedzę tego oskarżonego co do celu i zakresu działania pozostałych oskarżonych, w sytuacji gdy brak ustaleń co do zakresu porozumienia uniemożliwia - przy braku zachowań oskarżonego znamionujących dany typ przestępstwa - przyjęcie konstrukcji współsprawstwa.

III.

III. Niezależnie od powyższego zaskarżonemu orzeczeniu obrońca zarzuciła także rażącą niewspółmierność wymierzonej kary - w tym rażącą niewspółmierność orzeczonych w punktach 1h oraz 8b kar jednostkowych jak i w konsekwencji wymierzonej kary łącznej, polegającą na wymierzeniu T. M. kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu i nieadekwatnym w stosunku do celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, będącą także skutkiem nienależytego rozważenia przez Sąd Okręgowy wszystkich okoliczności łagodzących dotyczących przypisanego czynu i osoby jego sprawcy, to jest w szczególności:

- młodego wieku oskarżonego,
- pozytywnej opinii środowiskowej jaką cieszy się w chwili obecnej oskarżony,
- faktu, iż w sposób definitywny zerwał on wszelkie kontakty z środowiskiem w jakim tempore criminis się znajdował, a który to kontakt był wyłączną przyczyną konfliktu oskarżonego z prawem,
- ustabilizowanego trybu życia,
- faktu, iż oskarżony całkowicie zmienił swój styl życia, ustabilizował swoją sytuację rodzinną, jest całkowicie innym człowiekiem aniżeli tempore criminis,
- faktu, iż wejście w konflikt z prawem miało charakter incydentalny,
- faktu iż od popełnienia zarzucanych czynów minął okres prawie 10 lat, w trakcie których zmieniło się nie tylko życie oskarżonego, ale w szczególności w trakcie których zdecydowanie zmalała potrzeba represji karnej wobec oskarżonego - choćby z uwagi na fakt, iż zerwał on wszelkie kontakty z środowiskiem które implikowało jego konflikt z prawem.

Podnosząc powyższe obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego T. M. od przypisanych mu w sentencji wyroku czynów zabronionych, względnie w razie podzielenia argumentacji z punktu III apelacji - w świetle której wymierzona kara nosi znamiona rażąco niewspółmiernie surowej, w szczególności wskutek niezastosowania względem oskarżonego dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wydatne złagodzenie kar jednostkowych oraz kary łącznej i wymierzenie oskarżonemu kary w wymiarze adekwatnym do warunków i okoliczności przestępstwa oraz zachowania po popełnieniu przypisanego czynu i zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Drugi z obrońców oskarżonego T. M. – adw. B. L. (2) – zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

- obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, a mianowicie art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk i art. 424 kpk poprzez dokonanie analizy zgromadzonego materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobodnej jego oceny, przy jednoczesnym rozstrzygnięciu występujących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego T. M., a nadto zaliczeniu w poczet dowodów faktów, które nie były podstawą zarzutów postawionych temu oskarżonemu i w następstwie powyższych uchybień procesowych przyjęcie, iż działał on w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I aktu oskarżenia,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia polegający na wyrażeniu, poglądu, iż T. M. podjął działanie sprowadzające się do przyjazdu do T. mając świadomość, iż w dniu 18 lutego 2004 roku w T. zostanie uprowadzony pokrzywdzony P. B. (2), a następnie wywieziony do lasu w okolicy miejscowości S. i pobity, podczas, gdy żaden dowód przeprowadzony w sprawie na prawidłowość takiej treści ustaleń nie wskazuje.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. M. od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego K. K. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił:

- odnośnie pkt 1j wyroku tj. przestępstwa z art. 258 §1 k.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, przejawiający się w przyjęciu, iż w okresie od lutego 2004 roku od końca maja 2004 roku oskarżony S. K. miał świadomość brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, w tym w szczególności świadomość co do istnienia takiej grupy, jej zorganizowania i przestępczego działania jej członków - w sytuacji, gdy założenie takie nie znajduje odzwierciedlenia w materialnie dowodowym

- odnośnie pkt 8b wyroku tj. przestępstwa z art. 189 § 1 k.k., art. 158 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - obrazę przepisów prawa materialnego a mianowicie z art. 189 § 1 k.k., 158 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji, gdy przypisany oskarżonemu czyn nie zawiera znamion przestępstwa,
- odnośnie pkt 11 wyroku tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. - obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. poprzez wywiedzenie, przy istnieniu wzajemnie sprzecznych dowodów, przekonania o pozytywnej wiedzy oskarżonego w zakresie zawartości oddanej mu na przechowanie paczki - w sposób nieuzasadniony, nie poparty wskazaniem prawidłowego rozumowania oraz nie dający się zrekonstruować.

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie dotyczącym oskarżonego S. K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zasadny okazał się jedynie podniesiony w ustnych wystąpieniach obrońców oskarżonego T. M. zarzut przedawnienia karalności co do czynu przypisanego w punkcie 1h zaskarżonego wyroku. Pozostałe zarzuty podnoszone w apelacjach obrońców oskarżonego okazały się niezasadne. Natomiast apelacje obrońców oskarżonych A. P., M. M. i S. K. okazały się oczywiście bezzasadne.

Przed odniesieniem się do poszczególnych środków odwoławczych, zdaniem Sądu Apelacyjnego, należy poczynić kilka uwag natury ogólnej odnoszących się do sposobu procedowania w niniejszej sprawie, co pozwoli uniknąć zbędnych powtórzeń i stwierdzić, że Sąd Okręgowy w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał sprawstwo i winę oskarżonych w zakresie przypisanych im przestępstw. Ocena materiału dowodowego została dokonana przez sąd z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 4, 5 i 7 kpk, jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic swobodnej oceny, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów fatycznych lub logicznych. Nie jest trafne postawienie zarzutów, jakoby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 410 i 424§1kpk (apelacje obrońców oskarżonych M. M., T. M. i S. K.). Jak to wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd I instancji nie pominął przy wyrokowaniu żadnego dowodu, który mógł mieć w sprawie znaczenie. To, że niektóre dowody uznane zostały za niewiarygodne (np., wyjaśnienia oskarżonych w zakresach w jakich kwestionowali swoją winę) nie może dziwić, a tym bardziej stanowić podstawy zarzutu obrazy w/w przepisów. Sąd Okręgowy dowody te rozważył i szczegółowo uzasadnił dlaczego nie dał im wiary. Nie oznacza to jednak, że nie oparł wyroku na całokształcie ujawnionych okoliczności, bowiem oczywistym jest, że w sytuacji, gdy dowody są rozbieżne, rozstrzygnięcie sądu nie może opierać się na tych dowodach, które są sprzeczne z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym. Sąd Apelacyjny akceptując w pełni motywy sądu I instancji uznał, że nie zachodzi potrzeba powtarzania argumentów zawartych w uzasadnieniu wyroku. Odnosząc się natomiast merytorycznie do zarzutów podniesionych w poszczególnych apelacjach stwierdzić należy, co następuje.

Odnosnie do apelacji obrońców oskarżonego T. M. – z uwagi na to, że oba środki odwoławcze, niezależnie od tego jak zostały w nich sformułowane zarzuty, zmierzają do zakwestionowania winy oskarżonego możliwe jest odniesienie się do nich łącznie, co pozwoli uniknąć zbędnych powtórzeń. W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że autorzy obu apelacji kwestionują ustalenia sądu I instancji co do udziału oskarżonego w obu przypisanych mu w zaskarżonym wyroku czynów wskazując, iż T. M. w swoich wyjaśnieniach konsekwentnie nie przyznawał się do udziału w grupie przestępczej oraz do udziału w uprowadzeniu i pobiciu pokrzywdzonego P. B.. W ocenie Sądu Apelacyjnego, środki odwoławcze mają w tym zakresie charakter polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu meriti. Mogłyby bowiem być uznane za zasadne tylko wtedy gdyby zadaniem sądu rozpoznającego sprawę było ustalenie takiej wersji jaka jest najkorzystniejsza dla oskarżonego, choćby była niewiarygodna w świetle całokształtu materiału dowodowego i nierealna według zasad logicznego rozumowania oraz elementarnego doświadczenia życiowego. Skoro jednak zasady orzekania określone są odmiennie, czyli w sposób wskazany m.in. w art. 7kpk i art. 410kpk, należy

im się podporządkować, także w postępowaniu odwoławczym i stwierdzić, że sąd I instancji prawidłowo uznał, że wyjaśnienia oskarżonego nie są prawdziwe (k 57 uzasadnienia). Zważyć wszak należy, że co do udziału oskarżonego w dokonaniu przestępstwa na szkodę pokrzywdzonego P. B. (punkt 8b zaskarżonego wyroku) niezależnie od wyjaśnień współoskarżonych, którzy wskazywali na obecność oskarżonego na miejscu zdarzenia (m.in. M. D., A. S., M. M., A. P., P.J. H. R., P. W.) T. M. nie zaprzeczał, że na prośbę A. S. przekazaną przez P. J. udał się do T. gdzie dowiedział się o konflikcie z P. B. i konieczności „postawienia się” oraz „dokonania demonstracji siły”. Nie ma także wątpliwości, że oskarżony wiedział o zatrzymaniu pokrzywdzonego wbrew jego woli i wywiezieniu go do lasu, gdzie także się udał, a następnie widział oraz akceptował bicie P. B.. Z faktu, że oskarżony osobiście nie uderzył pokrzywdzonego nie wynika, zdaniem sądu odwoławczego, brak możliwości (jak sugerują autorzy apelacji) przypisania mu udziału w pozbawieniu wolności i pobiciu pokrzywdzonego. To, że oskarżony nie uderzył pokrzywdzonego, ani osobiście nie dokonał jego zatrzymania nie świadczy o braku akceptacji tego co działo się z P. B.. Przeciwnie – podkreślić należy, że oskarżony przyjechał do T. na wezwanie A. S. nie pytając o powody, nie wycofał się jednak, gdy powziął wiedzę o konieczności zatrzymania pokrzywdzonego i „przywołania go do porządku” lecz pojechał do lasu, aby w razie konieczności wspomóc pozostałych sprawców. Widział jak pokrzywdzony był bity, a mimo to pozostał na miejscu zdarzenia akceptując poczynania współsprawców i solidaryzując się z ich działaniami. Powyższe fakty jak również okoliczność, że na telefoniczne wezwanie M. D. m.in. oskarżony wrócił na parking pod Urzędem Celnym wskazują, zdaniem sądu odwoławczego, także na to, że sąd I instancji prawidłowo uznał T. M. za sprawcę czynu z punktu 1h wyroku tj. czynu z art.258§1kk. Reakcja na telefon P.J., przyjazd do T. bez wcześniejszego ustalenia powodów, akceptacja wyjaśnień dotyczących przyczyn pozbawienia wolności i pobicia P. B., udanie się z innymi sprawcami do lasu a następnie powrót na wyraźne wezwanie M. D. to nic innego jak akceptowanie działań grupy i wiedza o jej istnieniu, a także zgoda na funkcjonowanie w jej ramach i nie kwestionowanie przywódczej roli jednego z jej członków. Nie ma, zdaniem Sądu Apelacyjnego, innego wytłumaczenia dla zachowania oskarżonego w dniu 18 lutego 2004r. Zauważyć wszak trzeba, że oskarżony nie był zdziwiony telefonem P.J., nie odmówił przyjazdu do T. mimo, iż nie znał dokładnie powodów, nie odjechał, gdy dowiedział się o konieczności „przywołania do porządku” pokrzywdzonego, akceptował jego zatrzymanie i pobicie, zaś jadąc do lasu liczył się z tym, że być może będzie musiał także włączyć się fizycznie w atak na P. B.. O podporządkowaniu się woli współoskarżonego świadczy także to, że oskarżony z lasu wyjechał dopiero po telefonie M. D. mimo, iż w lesie było około 20 osób, a pokrzywdzony był bity przez wiele osób tak, że „trudno się było do niego docisnąć”.

Mając na uwadze powyższe, nie kwestionowane wszak przez skarżących fakty, sąd I instancji prawidłowo uznał, że wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczył jakoby brał udział w pozbawieniu kogokolwiek wolności, nie liczył się z tym, że trzeba będzie kogoś pobić i dopiero w lesie gdy usłyszał, że komuś ubliżano i bito zorientował się, że osobę tę uprowadzono, nie zasługują na wiarę i są przyjętą linią obrony. Trzeba także zauważyć, że sąd I instancji z dużą starannością ocenił rolę i zakres odpowiedzialności oskarżonego, co skutkowało zarówno zmianą opisu czynu przypisanego oskarżonemu ale także jego kwalifikacji prawnej. Wszak sąd I instancji uznał, że oskarżonemu nie można przypisać, iż swym zachowaniem dopuścił się wymuszenia rozbójniczego.

Słusznie także sąd I instancji uznał, że zebrane i prawidłowo ocenione dowody pozwalają na przypisanie oskarżonemu członkostwa w grupie przestępczej. O tym, że oskarżony był członkiem owej grupy świadczy nie tylko udział w przestępstwie popełnionym na szkodę P. B. ale również fakt, że oskarżony ukrywał na swojej działce A. P. po uprowadzeniu pokrzywdzonych W., a nawet to, że wskazał lekarza, który miał pomóc A. S. w uniknięciu wykonania kary pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny akceptując w pełni ustalenia sądu I instancji uważa za zbędne ponowne ich przytaczanie. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k 77 – 78) rozwiewa bowiem wszelkie wątpliwości w tym zakresie. Mankamenty zarówno aktu oskarżenia jak i ograniczenia związane z zakresem zaskarżeń poprzednich, uchylonych wyroków, uniemożliwiły ostateczne wskazanie kto kierował grupą przestępczą do której należał także T. M.. Nie oznacza to jednak, jak sugeruje jeden z obrońców oskarżonego, niemożność obarczenia go odpowiedzialnością za działanie w ramach grupy.

W tym stanie rzeczy należy jeszcze raz podkreślić, że apelacje obrońców oskarżonego w części w jakiej kwestionują sprawstwo i winę T. M. mają charakter polemiki z ustaleniami sądu I instancji nie dostarczającej argumentów

za koniecznością uniewinnienia go od dokonania przypisanych czynów. Argumenty przytoczone na uzasadnienie wskazanych w apelacjach zarzutów okazały się chybione, a w konsekwencji chybione okazały się także zarzuty. Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy wskazanych w apelacjach przepisów postępowania karnego, ani błędu w ustaleniach faktycznych. Zaskarżony wyrok oparty został na rzetelnie i wszechstronnie zgromadzonych i ocenionych dowodach, która to ocena nie narusza granic art.7kpk.

Chybiony jest zarzut obrazy art.5§2kpk. Sąd Apelacyjny konsekwentnie, odwołując się do orzeczeń Sądu Najwyższego i opracowań doktryny, podkreśla, że dyrektywa wyrażona w tym przepisie kierowana jest do sądu orzekającego, a o jej złamaniu można mówić dopiero wtedy, gdy wątpliwości wyrażone przez sąd nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego, czyli gdy sąd orzekający powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego [np. wyroki SN: z dnia 1 października 2002r. VKKN 239/01 OSNPP 3/2003, poz.15; z dnia 9 maja 2002r VKK 21/02 OSNPP 11/2002, poz.13]. Innymi słowy – to sąd orzekający ma mieć wątpliwości, które winien rozstrzygnąć zgodnie z art.5§2kpk, a nie strona postępowania, tak jak w niniejszej sprawie obrońcy oskarżonego.

Niezależnie od powyższego Sąd Apelacyjny z urzędu, a także na wniosek obrońców oskarżonego zawarty w ustnych wystąpieniach na rozprawie, stwierdza, że w stosunku do czynu przypisanego T. M. w punkcie 1h zaskarżonego wyroku wystąpiła konieczność umorzenia postępowania na podstawie art.17§1pkt6kpk albowiem zaistniała negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności. Sąd Okręgowy przyjął bowiem, że oskarżony dopuścił się przypisanego czynu w lutym 2004r. i że zachowaniem swoim wypełnił dyspozycję art.4§1kk w zw. z art.258§1kk w brzmieniu nadanym Dz.U.1999.83.931. W tymże brzmieniu przestępstwo z art.258§1kk zagrożone było karą pozbawienia wolności do lat 3. Zgodnie natomiast z treścią art.101§1ust.4 karalność występku przypisanego oskarżonemu ustaje jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5lat, przy czym zgodnie z treścią art.102kk okres ten, w przypadku oskarżonego został przedłużony o kolejne 5 lat. Reasumując – w realiach niniejszej sprawy karalność przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie 1h zaskarżonego wyroku ustała w lutym 2014r. tj. po upływie 10 lat od daty popełnienia przestępstwa.

Konsekwencją stwierdzenia przedawnienia karalności i umorzenia postępowania w tym zakresie była konieczność korekty wyroku sądu I instancji, a mianowicie uchylenia orzeczenia o karze łącznej.

Nie było natomiast podstaw do zmiany wyroku w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 8b. Jak wskazano we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, a apelacje mają charakter wybitnie polemiczny. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, umorzenie postępowania o czyn z art.258§1kk nie wyklucza możliwości zastosowania art.65kk. Wymieniona w nim przesłanka „działania w zorganizowanej grupie przestępczej” wymaga każdorazowo ustalenia w stosunku do konkretnego czynu i stanowi element kwalifikacji prawnej, jak i podstawy wymiaru kary, niezależnie od tego czy danemu sprawcy przypisano popełnienie przestępstwa z art.258§1kk [np. wyrok SA w Katowicach z dnia 2 sierpnia 2013r. II AKa 480/12 KZS 2014/2/62 LEX 1466324].

Nie zasługuje także na uwzględnienie zawarty w apelacji adw.B. O. zarzut rażącej niewspółmierności kary – w aktualnej sytuacji oceniany tylko w odniesieniu do czynu z punktu 8b zaskarżonego wyroku. Wymierzając oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia sąd wskazał zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające. Podniesione w apelacji dodatkowe elementy jak upływ czasu czy zmiana stylu życia oraz incydentalny charakter czynu choć wprost przez sąd I instancji nie wyartykułowane niewątpliwie nie pozostały poza jego uwagą. Wszak sąd I instancji wyraźnie zaznaczył, że oskarżony bezpośrednio nie uderzył pokrzywdzonego. Nie negując także faktu, że od popełnienia przypisanego czynu upłynął długi okres zauważyć należy, że stało się tak z uwagi na dwukrotne uchylenie zapadających w niniejszej sprawie wyroków. Fakt, że oskarżony w tym czasie nie wchodził w konflikt z prawem świadczy o pozytywnym przebiegu procesu resocjalizacji ale nie może, zdaniem Sądu Apelacyjnego, być nadmiernie premiiowany dalszym łagodzeniem kary bądź stosowaniem wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. Orzeczona wobec oskarżonego kara, zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest adekwatna do

stopnia jego winy i spełni swoje zadania zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i społecznego oddziaływani, a co za tym idzie nie nosi cech rażącej surowości.

Reasumując – apelacje w części kwestionującej sprawstwo oskarżonego i wysokość orzeczonej w punkcie 8b kary nie były zasadne dlatego nie było powodów do uniewinnienia T. M. bądź zmiany w zakresie kary. Zmiany zaskarżonego wyroku były natomiast konsekwencją przedawnienia karalności przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie 1h wyroku.

Odnośnie do apelacji obrońcy oskarżonego A. P. – jest ona bezzasadna w stopniu oczywistym. Przede wszystkim zważyć należy, że orzekając wobec oskarżonego kary jednostkowe – w sumie za 9 czynów, w tym dwa ciągi przestępstw, sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające, w tym te eksponowane w apelacji jak młody wiek oskarżonego, pozytywną opinię środowiskową, zmianę stylu życia, upływ czasu od popełnienia przestępstw, a także jego postawę procesową. To przecież przyznanie się do winy, wyrażona skrucha, złożenie szczerych wyjaśnień, w których oskarżony ujawnił swoją i pozostałych oskarżonych rolę w przypisanych przestępstwach pozwoliło sądowi I instancji na uznanie, że A. P. zasługuje na status tzw. „małego świadka koronnego”. Wszystkie kary jednostkowe orzeczone zostały przy zastosowaniu dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary i oscylują w granicach dolnego zagrożenia. W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie ma powodu do dalszego ich łagodzenia. Poza uwagę sądu nie mogły przecież pozostać także okoliczności świadczące niekorzystnie o oskarżonym takie jak znacząca rola jaką A. P. odgrywał w grupie (punkt 1c wyroku), wartość dokonanych zniszczeń i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa (punkt 2 wyroku), wartość żądanego okupu i recydywa (punkt 3 wyroku), fakt, że działaniem swoim wypełnił znamiona trzech przepisów kodeksu karnego i wielość pokrzywdzonych (punkt 4 wyroku), wartość zabranego mienia i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa (punkt 5 wyroku), zachowanie wobec pokrzywdzonego – to oskarżony uderzył P. B. w lesie styliskiem oraz wartość żądanej kwoty (punkt 8a wyroku), wartość zabranego mienia i ilość czynów wchodzących w skład ciągu przestępstw (punkty 10 i 14 wyroku). Prawidłowo także sąd meriti uznał, że okolicznościami obciążającymi w stosunku do wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów są działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (większość czynów przypisanych oskarżonemu). Orzekając wobec oskarżonego jednostkowe kary grzywny sąd I instancji miał także na uwadze możliwości płatnicze oskarżonego słusznie uznając, że jest on człowiekiem młodym i zdolnym do pracy.

Kara łączna, gdy się zważy wielość przypisanych oskarżonemu czynów i wysokość orzeczonych za nie kar nie nosi, zdaniem Sądu Apelacyjnego, cech niewspółmierności. Sąd I instancji zastosował bowiem zasadę mieszaną zbliżoną jednak do pełnej absorpcji. W ocenie Sądu Apelacyjnego, tak orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny nie noszą cech rażącej surowości. W realiach niniejszej sprawy dalsze łagodzenie sankcji karnej przez zastosowanie wobec A. P. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności byłoby, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zbyt daleko posuniętą pobłażliwością. Fakt, że oskarżony w toku toczącego się postępowania w niniejszej sprawie całkowicie zmienił styl życia i ustabilizował swoją sytuację rodzinną świadczy o pozytywnym przebiegu procesu resocjalizacji nie oznacza to jednak, że należy bagatelizować naganność wcześniejszego jego zachowania.

Reasumując – argumenty przytoczone na uzasadnienie zarzutu rażącej niewspółmierności kary okazały się chybione, a w konsekwencji chybiony okazał się zarzut. Dlatego nie było powodów do pójścia kierunkiem skargi apelacyjnej.

Odnośnie do apelacji obrońcy oskarżonego M. M. – należało uznać ją za oczywiście bezzasadną. Przed przystąpieniem do omówienia zarzutów należy stwierdzić, że choć skarżący wskazał w środku odwoławczym, że zaskarża wyrok „w części dotyczącej M. M. w całości – co do winy” to próżno znaleźć w nim zarzuty i związane z nimi wnioski dotyczące prawidłowości procedowania przez sąd I instancji w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie VII aktu oskarżenia, a przypisanym w punkcie 6 wyroku. Chodzi o czyn popełniony wspólnie i w porozumieniu z M. D., P. W. i innym ustalonym mężczyzną, co do którego toczy się postępowanie, a polegający na zniszczeniu poprzez podpalenie w dniu 28 grudnia 2003r. samochodu marki B. (...) na szkodę M. G.. Skoro zatem środek odwoławczy pochodzi od podmiotu fachowego należało uznać, że skarżący nie kwestionował ustaleń faktycznych i oceny prawnej zachowania

oskarżonego w zakresie tego czynu, a co za tym idzie niemożliwe było odnoszenie się do tego czynu przez sąd II instancji (odmienne założenie nie jest dopuszczalne w świetle art.427§1i§2kpk i art.433kpk). Powyższe uwagi mają o tyle znaczenie, że w ocenie Sądu Apelacyjnego, osłabiają argumentację środka odwoławczego w zakresie pozostałych kwestionowanych przestępczych zachowań oskarżonego. Przykładowo należy bowiem zauważyć, że skarżący nie kwestionując faktu popełnienia czynu z punktu 6 wyroku w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej o zbrojnym charakterze kwestionuje przypisanie mu udziału w grupie o takim charakterze (zarzut z punktu I tiret 1). Niezależnie od powyższego należy natomiast na wstępie stwierdzić, że wszystkie uwagi poczynione we wcześniejszych częściach niniejszego uzasadnienia wskazujące na to, że sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania karnego, w tym art.7, art.410, art.424§1pkt.1i art.5§2 są aktualne także w odniesieniu do oskarżonego M. M.. Zbędne, zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest więc ponowne przytaczanie zaprezentowanej argumentacji i wystarczy odesłanie do lektury odpowiednich fragmentów. Jako ogólną uwagę należy także wskazać, że skarżący nie kwestionując oczywistych faktów wynikających nie tylko z wyjaśnień oskarżonego ale i depozycji oskarżonych korzystających z dobrodziejstwa art.60§3kk stara się przedstawić wersję zdarzeń najbardziej korzystną dla oskarżonego mijając się wielokrotnie z treścią dowodów albo ich wymową. Należy zatem stwierdzić, że podniesione w apelacji zarzuty oraz przytoczone na ich poparcie argumenty stanowią jedynie próbę zaprezentowania własnej, odmiennej od dokonanej przez sąd I instancji, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Argumentacja taka mogłaby zostać podzielona tylko wtedy, gdyby skarżący wykazał, że ocena sądu jest błędna, bądź została dokonana z naruszeniem odpowiednich reguł postępowania tzn. w sposób niepełny, nielogiczny, naruszający zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, bądź też zasadę bezstronności. Stwierdzić należy, że apelacja nie zdołała jednak, zdaniem sądu odwoławczego, zrealizować wskazanych wyżej celów. Zaskarżony bowiem wyrok został oparty na rezultatach prawidłowo i wszechstronnie przeprowadzonego postępowania dowodowego, ze szczególnym poszanowaniem gwarancji oskarżonego i pełną możliwą do zrealizowania w konkretnych warunkach wnikliwością w dociekaniu prawdy. Zauważyć przy tym należy, że zadanie sądu rozpoznającego sprawę nie polega na ustaleniu takiej wersji zdarzeń, jaka jest najkorzystniejsza dla oskarżonego, choćby była niewiarygodna w świetle całokształtu materiału dowodowego i nierealna według zasad logicznego rozumowania oraz elementarnego doświadczenia życiowego. Przeciwnie, zasady orzekania określone są m. in. w art.7 kpk i art. 410 kpk i należy im się podporządkować także w postępowaniu odwoławczym. Przechodząc natomiast do merytorycznej oceny poszczególnych zarzutów stwierdzić należy, co następuje.

Nie można podzielić poglądu skarżącego, że „kontrowersyjne wydaje się przypisanie oskarżonemu udziału w grupie posiadającej zbrojny charakter” (zarzut z pkt I tiret 1). Przynajmniej przede wszystkim zważyć należy, że skarżący nie kwestionuje ustalenia, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej lecz jedynie jego wiedzę o jej zbrojnym charakterze i wolę akceptacji takiego charakteru grupy. Argumenty apelacji dotyczące tej kwestii są chybione. Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje ustalenia sądu I instancji, z których wynika, że oskarżony wiedział i co więcej akceptował fakt, iż do dyspozycji grupy, w której działał pozostaje broń palna, a niektórzy jej członkowie dysponują nią w trakcie popełniania przestępstw. Przypomnieć należy, że oskarżony przed zatrzymaniem P. B. przyjechał do domu współoskarżonego A. P. i razem z innym członkiem grupy A. W. czekali na broń, którą przywiozła osoba nie objęta niniejszym postępowaniem. Oskarżony wiedział zatem, że w trakcie zdarzenia z udziałem pokrzywdzonego przynajmniej jeden ze współsprawców dysponuje bronią palną i akceptował fakt, że być może zaistnieje konieczność jej użycia. To, że tak się nie stało nie wynika z braku akceptacji oskarżonego dla charakteru grupy lecz z rozwoju wydarzeń, który nie wymagał użycia wobec P. B. broni. O wiedzy oskarżonego na temat charakteru zbrojnego grupy świadczą także późniejsze wydarzenia, wprawdzie nie objęte niniejszym postępowaniem, jak chociażby obecność przy postrzeleniu D. S.. Wszak oskarżony nie był zaskoczony widokiem broni, a co więcej broń tę ukrywał i sam nią w późniejszym czasie dysponował. Te ustalenia nie są jednak przez skarżącego kwestionowane, choć oczywiście oskarżony kwestionował udział w grupie o charakterze zbrojnym. Doświadczenie życiowe i sekwencja zdarzeń nie pozostawiają jednak wątpliwości, że oskarżony nie tylko w dniu 18.02.2004r., kiedy brał udział w przestępstwie popełnionym na szkodę P. B. ale przed tym zdarzeniem miał świadomość udziału w grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, a złożone w tej kwestii wyjaśnienia są nieudolną próbą zmniejszenia zakresu swojej odpowiedzialności. Nie kwestionując bowiem faktu, że czasokres w jakim możliwe było przypisanie oskarżonemu udziału w grupie o charakterze zbrojnym tj. do 19.02. 2004r. nie pozwalał na obarczenie go odpowiedzialnością za zdarzenie z 07.03.2004r. Nie oznacza to jednak, że przed 19.02.2004r. nie wiedział on o istnieniu broni przeznaczonej na potrzeby

grupy. Jeszcze raz należy podkreślić, że oskarżony, wbrew twierdzeniom skarżącego, widział przekazywanie broni w domu A. P.. Wynika to wprost z wyjaśnień P. W.. Trudno także przyjąć, że oskarżony czekając w mieszkaniu A. P. razem z P. W. i A. W. na G. F., który miał przynieść broń, nie znał powodu oczekiwania. W tym stanie rzeczy należało zaakceptować ustalenie sądu I instancji, że oskarżony widział moment przekazywania broni i wiedział, że P. W. miał pistolet (...) podczas zdarzenia z P. B.. Nie można zatem, jak chciałby skarżący, uznać, że P. W. posiadał broń bez wiedzy pozostałych członków grupy, w tym w szczególności oskarżonego i że był to z jego strony eksces. Zarzut, że sąd I instancji przypisując oskarżonemu odpowiedzialność za czyn z art.258§2kk naruszył dyspozycje wskazanych przepisów postępowania karnego, w szczególności art.5§2kk jest chybiony. W niniejszej sprawie sąd I instancji nie miał żadnych, a tym bardziej niedających się usunąć wątpliwości, co do udziału M. M. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym. Natomiast wątpliwości autora środka odwoławczego, jak już wielokrotnie wskazywał Sąd Apelacyjny odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego i opracowań doktryny, nie mogą uzasadniać zastosowania rozwiązania przewidzianego w art.5§2kpk. Na podkreślenie zasługuje także fakt, że wobec tych oskarżonych, co do których sąd I instancji miał wątpliwości czy mieli świadomość zbrojnego charakteru grupy dokonał stosownej korekty zarówno w opisie czynu jak i przyjętej kwalifikacji prawnej. Dotyczy to oskarżonych T. M., H. R. i S. K..

Nie ma także podstaw do kwestionowania uznania przez sąd I instancji, że czyny z punktów VI i VIII aktu oskarżenia (punkty 5 i 7 wyroku) zostały popełnione w warunkach działania w zorganizowanej grupie (punkt I tiret II). Chodzi o dokonane wspólnie i w porozumieniu z A. P., P. W., innym ustalonym mężczyzną i innymi prawomocnie skazanymi mężczyznami w dniu 11.10.2003r. włamanie do pomieszczeń Gminnej Spółdzielni (...) w Ł. oraz o dokonane wspólnie z P. W. i innym prawomocnie skazanym mężczyzną w nocy z 28 na 29 stycznia 2004r. włamanie do pomieszczeń Ochotniczej Straży Pożarnej w D.. Przede wszystkim wbrew twierdzeniom skarżącego sąd I instancji swoje stanowisko co do uznania, że wskazane przestępstwa zostały popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej uzasadnił w pisemnych motywach wyroku (k 90-93). Przedstawiona argumentacja zasługuje na pełną akceptację i nie ma potrzeby jej powtarzania. Wystarczy jedynie podkreślić, że osobami które wspólnie z M. M. dokonały wspomnianych przestępstw są członkowie grupy przestępczej, w której oskarżony działał odpowiadającymi w tym oraz w innych postępowaniach karnych. Nie negując zatem faktu do którego odwołuje się skarżącym, że zamiar włamań powstał nagle, „niemalże przypadkiem w trakcie jazdy samochodem” zważyć należy, że dotyczył on osób związanych z grupą przestępczą i w ramach porozumienia grupy. Oskarżony wszak miał świadomość, że pozostali współsprawcy to członkowie tej samej grupy, której działanie miało na celu popełnianie przestępstw niezależnie od ich charakteru i rodzaju. Dodatkowo podnieść należy, że możliwość przypisania popełnienia przestępstwa w ramach zorganizowanej grupy nie wymaga wcześniejszego ustalania czy sprawcy zaplanowali owo przestępstwo czy też wykorzystali nagłą nadarzącą się okazję. Wystarczy ustalenie, że w ramach grupy gotowi byli do popełniania przestępstw, które służyć będą interesom całej grupy bądź poszczególnym jej członkom. W przypadku czynu z punktu 5 wyroku skradzione przedmioty zabrał oskarżony A. P. do swojego sklepu ,zaś w przypadku czynu z punktu 7 wyroku skradzione przedmioty sprzedał oskarżony M. M.. Nie ma zatem wątpliwości, że oskarżony obu czynów dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy skoro działał wspólnie i w porozumieniu z innymi jej członkami i także na ich korzyść. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zarzut obrazy prawa procesowego w tym zakresie ma charakter polemiki nie dostarczającej argumentów za koniecznością wyeliminowania z opisów czynów popełnienia przestępstw w ramach zorganizowanej grupy.

Nie zasługują na akceptację także zarzuty dotyczące czynu z punktu 8 b wyroku popełnionego na szkodę P. B.. Przede wszystkim stwierdzić należy, że lektura skargi apelacyjnej prowadzi do jednoznacznego wniosku, że niezależnie od sformułowanych w niej zarzutów jej autor zmierza do zmiany opisu czynu i uznania możliwości zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. W odniesieniu do czynu popełnionego na szkodę pokrzywdzonego P. B. nie ma bowiem wątpliwości, że oskarżony brał w nim udział. W towarzystwie innych oskarżonych, o czym była już mowa przyjechał na parking a następnie wspólnie z A. P. i P. W. pojechał w stronę domu pokrzywdzonego, widział samochód P. B. jadący w stronę miasta, o czym niezwłocznie został powiadomiony M. D.. Oskarżony udał się także do lasu w okolicach Spały gdzie został wbrew swojej woli przewieziony pokrzywdzony. Zważyć należy, że pokrzywdzony był atakowany przez A. P. i P. W., a więc osoby z którymi przyjechał oskarżony. W tej

sytuacji trudno zakładać, iż M. M. nie widział jak pokrzywdzony jest bity i że takiego zachowania współoskarżonych nie akceptował. Słusznie zatem sąd przyjął, że oskarżony chciał wziąć udział i wziął w pozbawieniu wolności i pobiciu pokrzywdzonego. To, że oskarżony osobiście nie uderzył pokrzywdzonego i nie ma wpływu na zakres jego odpowiedzialności skoro widział jak P. B. był bity i zachowanie pozostałych sprawców akceptował. Zauważyć także należy, że rola oskarżonego była znacznie bardziej aktywna niż wielu innych współsprawców. Wszak to M. M. czekał na przywiezienie do domu A. P. broni, pojechał z A. P. i P. W. w stronę domu pokrzywdzonego, widział jego auto o czym poinformowany został M. D., wiedział, że pokrzywdzony został zatrzymany i przewieziony do lasu, gdzie także się udał i widział jak pokrzywdzony był bity. W tym stanie rzeczy nie ma podstaw do zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu. Do istoty współsprawstwa nie należy bowiem wymóg aby każdy z napastników zadawał ciosy. Wystarczy to, że wszyscy biorący udział w zdarzeniu oskarżeni akceptowali swoje role i działania wymierzone przeciwko pokrzywdzonemu. Należy także zauważyć, iż sąd I instancji bardzo starannie ustalał nie tylko działania poszczególnych oskarżonych ale także zakres ich wiedzy i świadomości. Wszak uznał, że oskarżony nie obejmował swoją świadomością i wolą doprowadzenie pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i w związku z tym zmienił opis przypisanego mu czynu i jego kwalifikację prawną.

Przechodząc do pozostałych zarzutów związanych z zakresem przypisanej oskarżonemu odpowiedzialności za czyn popełniony na szkodę P. B. stwierdzić należy, że niezależnie od tego obraży jakich przepisów postępowania karnego w działaniu sądu I instancji dopatruje się skarżący apelacja zmierza do wykazania, że z uwagi na postawę pokrzywdzonego sąd winien zastosować wobec oskarżonego nadzwyczajne złagodzenie kary albowiem w ocenie skarżącego P. B. wybaczył oskarżonym i nie rości do nich pretensji, o czym ma świadczyć list przedstawiony na rozprawie przez świadka B. C.. Nie negując autentyczności owego listu (potwierdzonej opinią grafologiczną) stwierdzić należy, że nie mógł on zastąpić zeznań pokrzywdzonego. Wbrew szerokim wywodom autora apelacji zawartym w jej uzasadnieniu i żądaniu „zajęcia przez Sąd Apelacyjny stanowiska” zakaz wynikający z art.174kpk jest czytelny i nie stwarza problemów interpretacyjnych. Cytowany przepis stanowi, że wyjaśnień oskarżonego lub zeznań świadków nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych. Osobiście sporządzony list, w tym wypadku przez pokrzywdzonego, nie może zastąpić jego zeznań. Oczywiście fakt sporządzenia takiego listu nie może umknąć uwadze sądu lecz nie może on zastąpić stanowiska procesowego pokrzywdzonego. Sąd I instancji odnotował fakt powstania takiego listu, sprawdził także jego autentyczność lecz jego treścią nie mógł zastąpić zeznań pokrzywdzonego. Postawa procesowa P. B. uniemożliwiła zaś zadanie mu stosownych pytań odnośnie jego stosunku do oskarżonych, w tym w szczególności M. M.. Pokrzywdzony nie stawiał się na wezwania sądu, nieznanne było jego miejsce pobytu, list nie był skierowany do sądu lecz został dostarczony przez świadka B. C.. Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd dołożył wszelkich starań aby przesłuchać P. B. osobiście w postępowaniu sądowym. Rzecz jednak w tym, że miejsca pobytu świadka nie zdołano ustalić. P. B. jest poszukiwany ENA, został nawet zatrzymany na terytorium Wielkiej Brytanii, ale po zwolnieniu ponownie nie zdołano ustalić jego miejsca pobytu. Wiedzy o miejscu pobytu pokrzywdzonego nie posiada także najbliższa rodzina pokrzywdzonego. W tym stanie rzeczy sąd I instancji prawidłowo uznał, że zachodzą wszelkie podstawy do odczytania jego zeznań w trybie art.391§1kpk. Zarzut iż sąd I instancji nie wykazał inicjatywy dowodowej w zakresie dalszych prób ujawnienia miejsca pobytu pokrzywdzonego i spowodowania jego bezpośredniego stawienia przed sądem jest absolutnie chybiony. Pomijając nawet fakt, że skarżący także nie wykazywał inicjatywy dowodowej mającej na celu stawienie pokrzywdzonego zważyć należy, że ani przesłuchanie brata pokrzywdzonego, ani wykorzystanie możliwości jakie stwarza art.585kpk nie stanowią przeciwwagi dla uprawnień sądu przewidzianych w art.391kpk. Stwierdzenie „świadek przebywa za granicą” oznacza nie tylko to, że nie przebywa na terytorium Polski, ale również to, że świadek miałby powrócić z zagranicy tylko w tym celu, aby złożyć zeznania na rozprawie. Poza uwagą Sądu Apelacyjnego nie może pozostać także informacja, która wpłynęła do sądu I instancji już po wydaniu zaskarżonego wyroku. Z pisma nadesłanego przez pełnomocnika P.B. wynika bowiem, że pokrzywdzony nie podał swojego adresu w Wielkiej Brytanii oraz, że nie zamierza reagować na wezwania sądu i występować w niniejszej sprawie. Mając powyższe na uwadze nie można zgodzić się ze skarżących, że sąd I instancji przedwcześnie lub zbyt pochopnie skorzystał z uprawnień przewidzianych w art. 391kpk.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, że postawa procesowa pokrzywdzonego polegająca na pojednaniu się ze sprawcą, do czego odwołuje się skarżący, abstrahując od tego, czy w ogóle w niniejszej sprawie może być

brana pod uwagę, to tylko jedna z okoliczności, którą sąd winien brać pod uwagę chcąc skorzystać z uprawnień przewidzianych w art.60§2kk. Mówiąc inaczej sąd może lecz wcale nie musi zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary jeżeli uzna, że nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Za przestępstwo popełnione na szkodę P. B. sąd orzekł wobec oskarżonego karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w wysokości oscylującej w granicach dolnego zagrożenia. Tak orzeczona kara, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie nosi znamion nie tylko rażącej ale także w ogóle surowości. Dlatego nie było powodu do pójścia kierunkiem skargi apelacyjnej także w odniesieniu do tego czynu.

Nie można podzielić także zarzutów skierowanych wobec rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 4 wyroku – chodzi o czyn popełniony na szkodę J. W. i P. W. (3). Podobnie jak w przypadku czynu popełnionego na szkodę P. B. skarżący zdaje się nie dostrzegać treści przeprowadzonych dowodów albo ich wymowy jednoznacznie obciążających oskarżonego. Nie ulega wątpliwości, czego nie kwestionuje także skarżący, że oskarżony brał udział w pozbawieniu wolności pokrzywdzonych i pojechał z pokrzywdzonymi oraz innymi sprawcami do lasu w okolice Spały. Prawidłowo także ustalił sąd I instancji, że po przewróceniu pokrzywdzonych na ziemię byli oni bici metalową rurką przez A. P.. Ponadto osoby nie odpowiadające w niniejszym postępowaniu były pokrzywdzonych rękoma po całym ciele i kopały obutymi stopami. Nie ma także wątpliwości, że oskarżony stał w tym czasie z boku, widział zachowanie współsprawców wobec pokrzywdzonych i w żaden sposób nie przeciwstawiał się stosowaniu wobec nich przemocy. Wynika z tego jednoznaczny wniosek, że akceptował poczynania pozostałych napastników. Oskarżony był obecny także w agencji towarzyskiej do której został przewieziony J. W., widział i akceptował krępowanie rąk i nóg pokrzywdzonego. Ustalenia sądu I instancji i ocena dowodów w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego odnośnie zdarzenia z udziałem pokrzywdzonych J. W. i P. W. dokonane w pisemnych motywach wyroku (k 33- 39) zasługują na pełną akceptację. Wynika z nich jednoznacznie, że oskarżony od początku uczestniczył w zdarzeniu skoro razem z P. W. pojechał do K., do warsztatu samochodowego prowadzonego przez pokrzywdzonych. Nie ma także wątpliwości, że M. M. pojechał do lasu, gdzie przewiezieni zostali wbrew własnej woli pokrzywdzeni i gdzie obaj zostali pobici. Jeszcze raz należy podkreślić, że fakt, iż oskarżony nie uderzył żadnego z pokrzywdzonych nie oznacza, że nie ponosi on odpowiedzialności za całość przestępczego działania wobec pokrzywdzonych. Uwagi dotyczące współsprawstwa w zakresie akceptowania zachowania innych oskarżonych poczynione przy okazji zarzutów związanych z przypisanym oskarżonemu działaniem na szkodę pokrzywdzonego P. B. (punkt 8 b wyroku) pozostają aktualne także w odniesieniu do czynu popełnionego na szkodę J. W. i P. W.. Apelacja ma w tej, jak i w pozostałych częściach charakter polemiki z prawidłowymi i nie budzącymi wątpliwości ustaleniami sądu I instancji i nie dostarcza argumentów o konieczności poczynienia innych korzystniejszych dla oskarżonego ocen prawnych jego zachowania.

Reasumując – apelacja w części w jakiej zarzuciła obrazę przepisów postępowania jest polemiką z prawidłowymi i wszechstronnymi ustaleniami sądu I instancji. Nie da się nie zauważyć, że środek odwoławczy oparty jest na wyjaśnieniach oskarżonego częściowo przyznającego się do dokonania zarzucanych czynów i zmierzających do zminimalizowania zakresu odpowiedzialności karnej, abstrahuje zaś od pozostałych dowodów, w tym od wyjaśnień współoskarżonych. Dokonane przez sąd I instancji oceny, zgodne z regułami procedowania pozostają natomiast pod ochroną art.7kpk i w związku z tym nie ma powodów do uwzględnienia wniosków apelacji.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności kary. Przede wszystkim zauważyć należy, że orzekając wobec oskarżonego kary za poszczególne czyny sąd każdorazowo określał jakie okoliczności miał na uwadze. Nie ma wątpliwości, że uwzględnił wszystkie świadczące pozytywnie o oskarżonym jak i te które go obciążały. W ocenie Sądu Apelacyjnego, orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe nie przekraczają stopnia jego winy. Orzeczone kary oscylują w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, a kara łączna uwzględnia związek czasowy i przedmiotowy przypisanych oskarżonemu czynów. Przy określaniu kar grzywny (jednostkowych i łącznej) sąd miał na względzie także sytuację materialną oskarżonego. Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd I instancji nie pominął takich okoliczności jak: prowadzenie ustabilizowanego trybu życia czy zerwanie kontaktu ze środowiskiem przestępczym. Pozytywne zmiany w życiu oskarżonego w toku toczącego się postępowania niewątpliwie nie pozostały bez wpływu na wysokość orzeczonych wobec niego kar ale nie mogą oznaczać pobłażliwości dla przestępczego działania oskarżonego. Dalsze ich złagodzenie sprzeczne byłoby, zdaniem Sądu Apelacyjnego, z potrzebami w zakresie

społecznego oddziaływania kary. Dlatego nie było powodu do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych jak i kary łącznej.

Odnosnie do apelacji obrońcy oskarżonego S. K. – również ten środek odwoławczy należało uznać za bezzasadny w stopniu oczywistym. Na wstępie stwierdzić należy, że wszystkie uwagi poczynione we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia dotyczące prawidłowości procedowania przez sąd I instancji pozostają aktualne także w odniesieniu do oskarżonego S. K.. Ogólnie rzecz ujmując sąd meriti nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych ani nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania uznając, że oskarżony jest sprawcą przypisanych mu czynów. Nie można także podzielić zarzutu obrazy prawa materialnego (niezależnie od tego czy skarżący prawidłowo go sformułował) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 8 b zaskarżonego wyroku. Stwierdzić bowiem należy, że skarżący dokonuje własnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów oderwanej od ich treści bądź wymowy i stara się wykazać, że wiarygodne są jedynie wyjaśnienia oskarżonego i to te, w których nie przyznał się do dokonania zarzuczanych, a w konsekwencji przypisanych, mu czynów i chciał się dobrowolnie poddać karze. Skarżący nie wskazuje jednak powodów dlaczego, w świetle obowiązujących przepisów postępowania karnego, należało oprzeć ustalenia na wersji wyjaśnień najkorzystniejszej dla oskarżonego. Reguły postępowania karnego są odmienne. Sąd ma obowiązek oceniać całość materiału dowodowego przeprowadzonego na rozprawie zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego, w tym także wyjaśnienia oskarżonego składane w postępowaniu przygotowawczym jeśli (jak w niniejszej sprawie) zostały ujawnione, a swoje stanowisko w sposób jasny i przekonujący uzasadnić. Tym wymogom sąd I instancji sprostał. Zważyć wszak należy, że zmienne wyjaśnienia oskarżonego (podobnie jak zeznania świadków) stanowią dowód w sprawie, który podlega swobodnej ocenie sądu orzekającego. Oczywiście wyjaśnienia takie należy oceniać z całą ostrożnością, przy zachowaniu dużej dozy krytycyzmu i zasad logicznego rozumowania, w konfrontacji z pozostałymi dowodami i okolicznościami sprawy. Powyższym wymaganiom odpowiada w pełni dokonana przez sąd meriti ocena wyjaśnień oskarżonego i pozostałych współoskarżonych, w tym przede wszystkim M. D.. Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje ustalenia i oceny prawne poczynione przez sąd I instancji i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Zbędne zatem jest ponowne przytaczanie tej samej argumentacji. Dla przypomnienia jedynie należy stwierdzić, że:

-odnośnie do czynu z punkt 1j wyroku i czynu z punktu 8 b wyroku– sąd I instancji nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych. Wbrew bowiem twierdzeniom skarżącego oskarżony nie tylko poinformował M. D. o problemach A. W. z pokrzywdzonym P. B., ale wziął udział w przestępstwie popełnionym na szkodę pokrzywdzonego, a nadto nabywał od M. D. i A. S. narkotyki (choć nie postawiono mu takich zarzutów), kontaktował A. S. z nabywcami narkotyków. Istotne natomiast jest przede wszystkim to, że o problemach A. W. z pokrzywdzonym oskarżony poinformował M. D. – ważnego członka grupy, prawdopodobnie jej nieformalnego przywódcę, choć z przyczyn proceduralnych (zakres stawianych oskarżonym zarzutów i kierunek wcześniejszych apelacji skutkiem których doszło do dwukrotnego uchylecia wyroku) nie było możliwe przypisanie M. D. funkcji kierowniczej w grupie. Rzecz jednak w tym, że jak wyżej wskazano S. K. właśnie M. D. powiedział o niewłaściwym postępowaniu pokrzywdzonego, na żądanie M. D. i razem z nim przyjechał na parking pod Urzędem Celnym, wiedział i widział jak licznie stawili się inni członkowie grupy. Przebywając w towarzystwie (...)D. – koordynatora działań podjętych przeciwko P. B. nie tylko słyszał co działo się z pokrzywdzonym na poszczególnych etapach zdarzenia, ale także akceptował działania pozostałych współoskarżonych. Wbrew zatem twierdzeniom skarżącego oskarżony wiedział i akceptował fakt zatrzymania pokrzywdzonego wbrew jego woli, wywiezienia do lasu i pobicia. Oskarżony przebywając na parkingu solidaryzował się z działaniami pozostałych oskarżonych i był gotów, gdyby zaistniała taka potrzeba, włączyć się czynnie w działania przeciwko pokrzywdzonemu. Analiza wyjaśnień oskarżonego poczyniona przez sąd I instancji (k 59) nie pozostawia wątpliwości, że S. K. był członkiem grupy przestępczej i brał udział w przestępstwie popełnionym na szkodę P. B.. Nie można także zgodzić się ze skarżącym, że nie są słuszne ustalenia sądu co do dalszego zachowania oskarżonego. To, że z przyczyn proceduralnych nie można było wszystkich zachowań oskarżonego oceniać przez pryzmat działania w grupie bowiem, jak słusznie przyjął sąd I instancji, czasokres czynu z punktu 1 j wyroku należało określić stwierdzeniem „do czerwca 2004r.”, a zachowanie oskarżonego jakie miało miejsce następnego dnia po uprowadzeniu pokrzywdzonego w ogóle nie zostało objęte aktem oskarżenia, nie oznacza, że oskarżony nie działał w strukturach grupy przestępczej mającej

na celu popełnianie przestępstw, a jedynie to, że zapis taki nie mógł znaleźć się w opisie i kwalifikacji czynu z punktu 11 wyroku, o czym będzie jeszcze mowa.

Należy także zauważyć, że zmiana brzmienia przepisu art.258§1kk, która nastąpiła w dniu 1 maja 2004r. w przypadku oskarżonego, który przypisanego czynu dopuścił się „do czerwca 2004r” powodowała konieczność zastosowania ustawy nowej, o czym nie zapomniał sąd I instancji (k 79 uzasadnienia). Skoro zatem oskarżony działał po 1 maja 2004r (data wejścia w życie ustawy nowej) to bez znaczenia jest fakt, że przed tą datą art.258§1kk operował liczbą mnogą „popełnianie przestępstw”, a po tej dacie liczbą pojedynczą „popełnienie przestępstwa”;

-odnośnie do czynu z punktu 11 wyroku – wbrew twierdzeniom skarżącego przeprowadzone w sprawie dowody pozwalały na przypisanie oskarżonemu udziału w obrocie znaczną ilością środka psychotropowego. Rozumowanie sądu zaprezentowane w pisemnych motywach wyroku, a dotyczące tej kwestii jest jasne, przekonujące i nie zostało dotknięte żadnymi błędami faktycznymi lub logicznymi. Nie naruszając zasad swobodnej oceny dowodów, doświadczenia życiowego i rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego sąd dokonał oceny wyjaśnień oskarżonego i wskazał dlaczego za wiarygodne uznał te wyjaśnienia, w których S. K. przyznał się do dokonania tego czynu. Zauważyć wszak należy, że wyjaśnienia oskarżonego wsparte zostały depozycjami M. D., który wprawdzie na kolejnych etapach postępowania zmieniał wyjaśnienia, co nie uszło uwadze sądu I instancji, ale czynił to nieudolnie. Z relacji obu oskarżony jawi się wszak jednolity obraz, że M. D. wprowadził S. K. w handel narkotykami, a przed swoim aresztowaniem zapytał czy S. K. nie przechowywałby „jego towaru”. Ponieważ S. K. wyraził zgodę współoskarżony przywiózł narkotyki na siłownię. W dniu 22 czerwca 2004r. w samochodzie użytkowanym przez S. K., w wyniku przeszukania funkcjonariusze Policji ujawnili 4584,65 gramów siarczanu amfetaminy. W świetle przeprowadzonych dowodów nie ma wątpliwości, że oskarżony wiedział, co znajduje się w paczce przekazanej mu przez M. D.. Nie ma zatem wątpliwości, wbrew sugestią skarżącego, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Wszak M. D. obiecał oskarżonemu udział w sprzedaży przechowywanej amfetaminy. Nie da się podzielić także stanowiska skarżącego, że sąd nie wskazał która z wersji zaprezentowanej przez oskarżonego zasługuje na uwzględnienie. Przeciwnie sąd I instancji precyzyjnie przytoczył przedstawiane przez oskarżonego trzy wersje: pierwsza – nieznana osoba podrzuciła do użytkowanego przez niego samochodu pudełko i kamizelkę kuloodporną; druga – na prośbę M. D. przechowywał narkotyki, o których zapomniał; trzecia – na prośbę M. D. przechowywał paczkę lecz nie wiedział co się w niej znajduje i nie interesował się tym (k 66 uzasadnienia). Sąd wskazał także dlaczego uznał, że w świetle już chociażby wyjaśnień oskarżonego nie ma wątpliwości, że brał on udział w obrocie narkotykami. Świadczy o tym chociażby fakt, że oskarżony narkotyki otrzymał od M. D. przed aresztowaniem współoskarżonego tj, przed dniem 15.04.2004r., a zostały one znalezione w samochodzie w dniu 22.06.2004r. Wersje zdarzeń, poza tą przyjętą przez sąd I instancji, są, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nielogiczne i niewiarygodne i dlatego też słusznie sąd meriti je odrzucił.

Podobnie jak w przypadku pozostałych środków odwoławczych apelacja w tej i pozostałej części stanowi jedynie próbę zaprezentowania własnej, odmiennej od dokonanej przez sąd I instancji, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Jeszcze raz należy zatem podkreślić, że również skarżący nie zdołał wykazać, że ocena sądu jest błędna, bądź została dokonana z naruszeniem odpowiednich reguł postępowania tzn. w sposób niepełny, nielogiczny, naruszający zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, bądź też zasadę bezstronności. Należy podkreślić, że zaskarżony wyrok został oparty na rezultatach prawidłowo i wszechstronnie przeprowadzonego postępowania dowodowego, ze szczególnym poszanowaniem gwarancji oskarżonego i pełną możliwą do zrealizowania w konkretnych warunkach wnikliwością w dociekanii prawdy.

Reasumując – argumenty przytoczone na poparcie zarzutów wskazanych w apelacji okazały się chybione, a w konsekwencji chybione okazały się same zarzuty.

Orzeczone za poszczególne czyny kary oraz kara łączna nie noszą cech rażącej surowości. Przy określaniu wysokości poszczególnych kar sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności korzystne jak i niekorzystne dla oskarżonego, a w odniesieniu do kary grzywny także jego sytuację materialną. Orzeczone kary nie przekraczają, zdaniem sądu odwoławczego, stopnia winy oskarżonego i są odpowiednio dolegliwe oraz spełniają wymogi społecznego

oddziaływania. Określając wysokość kary łącznej sąd miał na uwadze także związek czasowy i przedmiotowy poszczególnych czynów.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku zawartego w środku odwoławczym.

Wobec tego, że oskarżony A. P. w postępowaniu odwoławczym korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, a jej koszty nie zostały opłacone Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy należne jej wynagrodzenie, zgodne z obowiązującymi w tej mierze przepisami.

Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym uznając, że ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe.